

דף פח.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג הי"ט
עין לעיל דף פו. עין משפט ט

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ה"ב

כָּל כְּלֵי הַשֶּׁרֶת אֵין מְקַדְּשִׁין אֶלָּא בַּמְקַדָּשׁ * וְאֵין מְקַדְּשִׁין
אֶלָּא מִדַּעַת וְאֵין מְקַדְּשִׁין אֶלָּא מִתּוֹכָן וְאֵין מְקַדְּשִׁין אֶלָּא
שְׁלִמִים. נִקְבוּ אִם עוֹשִׂין מֵעֵין מְלֹאכְתָן שֶׁהֵיוּ עוֹשִׂין וְהֵם
שְׁלִמִים מְקַדְּשִׁין וְאִם לֹא אֵין מְקַדְּשִׁין. וְאֵין מְקַדְּשִׁין
אֶלָּא מְלֵאִין. אֲבָל הַמְדוֹת אֵין מְקַדְּשׁוֹת חֲסֵרוֹת אֶלָּא אִם
דַּעַתוֹ לְמֵלְאוֹתָן. וְאִם אֵין דַּעַתוֹ לְמֵלְאוֹתָן מְקַדְּשׁוֹת
לְהַפְסֵל אֲבָל לֹא לְקָרֵב:

כ. כסף משנה: כל כלי השרת אין מקדשין אלא במקדש. מימרא דשמואל בפ' המזבח
מקדש. ומ"ש אלא מדעת. מימרא דר"י פ"ק דמנחות (דף ז'). ומ"ש ואין מקדשין אלא
מתוכן. מימרא דשמואל בפ' המזבח מקדש (דף פ"ח). ומ"ש ואין מקדשין אלא שלימים ניקבו
אם עושים מעין מלאכתן שהיו עושים והם שלימים מקדשין ואם לאו אין מקדשין. משנה שם.
ומ"ש ואין מקדשין אלא מליאים. מימרא דשמואל שם. ומ"ש אבל המדות אין מקדשות חסרות
אלא אם דעתו למלאותם וכו'. שם ופ"ק דמנחות (דף ח') מימרא דר"י וברייתא שניהם
מליאים אין מליאים אלא שלימים וכו' א"ר יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו
להוסיף ראשון ראשון קידש ופירוש מלאים פירש"י שיש בהם שיעור הצריך לאותו דבר
ואין דעתו להוסיף פירש שאין דעתו להשלים השיעור. ומדברי רש"י נראה שיש בנוסחא
דידן בגמרא חסרון לשון המדבר בענין המדות. ומה שכתב ואם אין [דעתו] למלאותן מקדשות
להפסל אבל לא ליקרב. נראה שלמד כן מדאמרין בפ"ק דמנחות (דף ז') בעא מיניה מר"י
כלי שרת מהו שיקדשו פסולים (ופירש"י) כגון אם קמץ זר ונתן בכלי ויש לדקדק שדין
זה סותר מ"ש לעיל בפ' זה כלי שרת מקדשים דם הפסול ליקרב. ושמא י"ל דשאני בין
דם לשאר דברים ועי"ל שלמד כן מדאמרין בס"פ המזבח (דף פ"ח) אין כלי הלח מקדשים
את היבש אמר רב אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג הי"ט

אין כלי הלח מקדשות את היבש ל. ולא כלי היבש מקדשות את הלח. בפה דברים אמורים במדות הלח והיבש שהיו במקדש כמו שבארנו בהלכות כלי המקדש. אבל המזרקות מקדשות הלח והיבש. וכלי שרת מקדשין דם הפסול לקרב:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ה"ב

כל כלי השרת אין מקדשין אלא במקדש מ ואין מקדשין אלא מדעת ואין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא

ל. כסף משנה: אין כלי הלח מקדשות את היבש וכו'. משנה פרק המזבח מקדש (דף פ"ח). ומ"ש בד"א במדות הלח ויבש וכו' אבל המזרקות מקדשות הלח והיבש. מימרא דשמואל שם ופ"ק דמנחות (דף ח'): כלי שרת מקדשים דם הפסול ליקרב. בר"פ בתרא דכריתות (דף כ"ג) תנן אשם תלוי שנודע שלא חטא לר' יוסי אם כבר נשחט וקיבל הדם בכוס יזרק ופסק כר' יוסי דנימוקו עמו:

מ. כסף משנה כל כלי השרת אין מקדשין אלא במקדש. מימרא דשמואל בפ' המזבח מקדש. ומ"ש אלא מדעת. מימרא דר"י פ"ק דמנחות (דף ז'). ומ"ש ואין מקדשין אלא מתוכן. מימרא דשמואל בפ' המזבח מקדש (דף פ"ח). ומ"ש ואין מקדשין אלא שלימים ניקבו אם עושים מעין מלאכתן שהיו עושים והם שלימים מקדשין ואם לאו אין מקדשין. משנה שם. ומ"ש ואין מקדשין אלא מליאים. מימרא דשמואל שם. ומ"ש אבל המדות אין מקדשות חסרות אלא אם דעתו למלאותם וכו'. שם ופ"ק דמנחות (דף ח') מימרא דר"י ובריייתא שניהם מליאים אין מליאים אלא שלימים וכו' א"ר יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קידש ופירוש מליאים פירש"י שיש בהם שיעור הצריך לאותו דבר ואין דעתו להוסיף פירש שאין דעתו להשלים השיעור. ומדברי רש"י נראה שיש בנוסחא דידן בגמרא חסרון לשון המדבר בענין המדות. ומה שכתב ואם אין [דעתו] למלאותן מקדשות להפסול אבל לא ליקרב. נראה שלמד כן מדאמרינן בפ"ק דמנחות (דף ז') בעא מיניה מר"י כלי שרת מהו שיקדשו פסולים (ופירש"י) כגון אם קמץ זר ונתן בכלי ויש לדקדק שדין זה סותר מ"ש לעיל בפ' זה כלי שרת מקדשים דם הפסול ליקרב. ושם י"ל דשאני בין דם לשאר דברים ועי"ל שלמד כן מדאמרינן בס"פ המזבח (דף פ"ח) אין כלי הלח מקדשים את היבש אמר רב אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסול:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁלֵמִים. נִקְבּוּ אִם עוֹשִׂין מֵעֵין מְלֹאכְתָן שֶׁהֵיוּ עוֹשִׂין וְהֵם
שְׁלֵמִים מְקַדְּשִׁין וְאִם לָאוּ אֵין מְקַדְּשִׁין. וְאֵין מְקַדְּשִׁין
אֶלָּא מְלֹאֵין. אֲבָל הַמְדוֹת אֵין מְקַדְּשׁוֹת חֲסֵרוֹת אֶלָּא אִם
דַּעְתּוֹ לְמִלְאוֹתָן. וְאִם אֵין דַּעְתּוֹ לְמִלְאוֹתָן מְקַדְּשׁוֹת
לְהַפְסֵל אֲבָל לֹא לְקָרֵב:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"א הי"ט

כָּל הַמְדוֹת הָאֵלוֹ קֹדֶשׁ וּמְכֹלֵי הַשָּׂרֵת נ. אֶלָּא שְׁמֵדוֹת הַלַּח
נִמְשָׁחוּ מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ. וְכֹלֵי הַיָּבֵשׁ לֹא נִמְשָׁחוּ אֶלָּא
בְּפָנִים. לְפִיכָךְ בִּירוּצֵי מְדוֹת הַלַּח קֹדֶשׁ. וּבִירוּצֵי מְדוֹת
הַיָּבֵשׁ חַל:

עין משפט ז.ז. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פ"ב ח"ב

נִשְׁפָּךְ דָּם חֲטָאת הָעוֹף וְאֶסְפוּ ס. הֲרִי זֶה סִפֵּק אִם הַכֹּלֵי
פוֹסֵל בְּדָמָה אוֹ אֵינוֹ פּוֹסֵל. לְפִיכָךְ תִּשְׁרַף כָּכֵל חֲטָאת
הָעוֹף שֶׁהוּא סִפֵּק:

נ. כסף משנה: כל המדות האלו קדש וכו'. משנה וגמרא שם ופסק כת"ק. ופירוש בירוצי
היינו מה שנופל מן הכלי לאחר שנתמלא:

ס. כסף משנה: ומ"ש נשפך דם חטאת העוף ואספו וכו'. שם בעי רבי אבין נשפך על
הרצפה ואספו מהו אצרוכי הוא דלא אצרכיה רחמנא כלי שרת והילכך אוספו וכשר
או דילמא מיפסל פסל ביה רחמנא כלי שרת והילכך אוספו ופסול. ופירש"י נשפך על
הרצפה מצואר העוף. אצרוכי הוא דלא אצרכיה רחמנא כלי שרת וצואר דידיה הוא במקום
כלי שרת והלכך לאוספו כשר ולהזותו למזבח דה"ל כנשפך מן הכלי על הרצפה ואספו
דכשר. א"ד מיפסל פסל ביה רחמנא כלי שרת דדוקא שייר ולא כתב ביה קבלה משום
דבעי להזותו מן העוף עצמו למזבח וכ"ש ברצפה פוסלתו עכ"ל ולא איפשיטא. ומ"ש
לפיכך תשרף וכו'. קאי גם להכניס דם חטאת העוף להיכל בצוארה ופשוט הוא:

עין משפט ט.י.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ה ה"ט

אין מביאין מנחות ונסכים לא מן הטבֵּל^ע ולא מן החדש
קדם לעמר ולא מן המדמֵע ואין צריך לומר מערלה
וכלאי הפךרם מפני שהיא מצוה הבאה בעבירה שהקדוש
ברוך הוא שונאָה. ואם הביא לא נתקדשו להיותן ראויין
לקרבן אבל נתקדשו להפסל ויהיו כקדשים שנפסלו:

עין משפט כ.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הי"ד

כלי הקדש שניקבו או שנסדקו אין סותמין אותן^ט אלא
מתכין אותן ועושין אותן חדשים:

ע. כסף משנה: אין מביאין מנחות ונסכים לא מן הטבל וכו' עד ואין צריך לומר מערלה וכלאי
הכרם. בתוספתא דמנחות ספ"ח וגם בתוספתא דמעילה ספ"ק ובפרק אלו עוברין (דף
מ"ח) ממשקה ישראל מן המותר לישראל מכאן אמרו אין מביאין נסכים מן הטבל. ומ"ש
ולא מן החדש קודם לעומר. איתיה נמי במשנה במנחות פרק רבי ישמעאל. ומ"ש ולא מן
החדש וכו'. לא אמנחות בלבד קאי אלא אף אנסכים כדאיתא בפרק כל קרבנות ציבור. ומ"ש
ואם הביא לא נתקדשו וכו'. במשנה פ' רבי ישמעאל דמנחות (ס"ח:): אין מביאים מנחת
בכורים ומנחת בהמה קודם לעומר ואם הביא פסול ומשמע לרבינו דהיינו לומר דהוּ
קדשים שנפסלו ומשמע ליה דהוא הדין לכל אינך:

פ. כסף משנה: כלי הקדש שניקבו או שנסדקו אין סותמין אותן וכו'. בסוף פרק המזבח
מקדש ת"ר כלי קדש שניקבו אין מתכין אותן ואין מתכין לתוכן אבר נפגמו אין
מתקנין אותן ופירש"י אין מתכין אותן כמו שעושין למדות מנוקבות שמתכין אותו
סביבות הנקב ונסתם הנקב. ואין מתכין לתוכן אבר לסתום הנקב וכולהו משום דמיחזי
כעניות ולא אורח ארעא:

עין משפט ל.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א ה"ו

סכין שנשמט מן הנצב * או שנפגם אין מחזירין אותו ואין משחזרין אותו. אלא גונזין אותו בצד ההיכל בין הקדש והאולם לדרום ועושין אחרים. שאין עניות במקום עשירות:

דף פח:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ח ה"ה

כל בגד מבגדי כהונה ק שנעשו צואין אין מלבנין אותן ואין מכבסין אותן אלא מניחן לפתילות ולובש חדשים. ובגדי כהן גדול שבלו גונזין אותן. ובגדי לכן שעובד בהם ביום הצום אינו עובד בהם פעם שניה לעולם אלא נגנזין במקום שיפשוט אותם שם שנאמר 'והניחם שם' והם אסורין בהנאה:

צ. כסף משנה: סכין שנשמט מן הנצב וכו'. שם סכין שנפגמה אין משחזרין את פגימתה נשמטה אין מחזירין אותה אבא שאול אומר סכין מטרפת היתה במקדש ונמנו עליה כהנים וגנוזה ופירש"י נפגם פגימה גדולה שתיקון השחיתה ניכר. סכין מטרפת שהיתה רכה ליפגם פגימות דקות תמיד ומטרפת את הקדשים. ומ"ש רבינו שגונזין אותם בצד ההיכל וכו'.

ק. כסף משנה: כל בגד מבגדי כהונה וכו'. ברייתא בס"פ המזבח מקדש (דף פ"ח): ופסק כיש אומרים משום דאין עניות במקום עשירות. ומ"ש אלא מניחן לפתילות. במשנה פ' החליל (נ"א): ובגדי כהן גדול שבלו גונזין אותן; ובגדי לכן שעובד בהם ביום הצום וכו'. בפ' שני דיומא (דף כ"ד) ופרק קמא דכריתות (דף ו') ופרק ב"ש זבחים (דף מ"ו) והניחם שם מלמד שטעונין גניזה רבי דוסא אומר ראויים הם לכהן הדיוט ומה תלמוד לומר והניחם שם שלא ישתמש בהם יה"כ אחר ופסק כת"ק:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ט ה"ג

הַמְעִיל כָּלוּ תְּכֵלֶת י. וְחוּטָיו כְּפוּלִין שְׁנַיִם עָשָׂר וּפְיוֹ אָרוּג
 בְּתַחֲלַת אַרְיָגְתּוֹ. וְאֵין לוֹ בַּיִת יָד אֶלָּא נֶחֱלַק לְשֵׁתֵי כְּנָפַיִם
 מִסּוֹף הַגָּרוֹן עַד לְמִטָּה כְּדָרָךְ כָּל הַמְעִילִים וְאֵינוֹ מְחַבֵּר
 אֶלָּא כְּנֶגֶד כָּל הַגָּרוֹן בְּלֶבֶד. וְהַקּוֹרֵעַ פִּי הַמְעִיל לֹקֵה
 שֶׁנֶּאֱמַר 'לֹא יִקְרָע'. וְהוּא הַדִּין לְכָל בְּגָדֵי כְּהֹנָה שֶׁהַקּוֹרֵעַן
 דָּרָךְ הַשְּׁחָתָה לֹקֵה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ט ה"ד

וּמֵבִיא תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי כָּל מִין שׁ מְשַׁלְּשָׁתָן
 שְׁזוֹר שְׁמוֹנָה לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר בְּשׂוּלָיו 'מְשֻׁזָּר'. נִמְצְאוּ חוּטָיו

ר. כסף משנה: המעיל כולו תכלת. מבואר בפסוק. ומ"ש וחוטיו כפולים י"ב. בפרק בא לו (דף עא:): יליף לה מקרא. ומ"ש ופיו ארוג בתחלת אריגתו. היינו מדכתיב בפרשת תצוה במעיל והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה אורג ופירש"י פתיחת בית הצואר בתוכו כתרגומו כפיל לגויה כפול להיות לו לשפה כפול בו והוא מעשה אורג ולא במחט. ומ"ש ואין לו בית יד כתב הראב"ד א"א זו מנין לו עכ"ל. והנה הרמב"ן בפירושו התורה כתב כדברי רבינו ואפשר דבאי זו ברייתא מצאו כן. ומ"ש אלא נחלק לשתי כנפים כתב הראב"ד וגם זו מנין לו עכ"ל. וגם בזה פירש הרמב"ן כדברי רבינו: והקורע פי המעיל לוקה וכו'. וה"ה לכל בגדי כהונה וכו'. בפרק בא לו (דף ע"ב). ומ"ש דרך השחתה. פשוט הוא ונלמד ממה שנתבאר בפרק א' מהלכות בית הבחירה (פ"א דין י"ז) גבי נותן אבן אחת מהזבח

ש. כסף משנה: ומביא תכלת וארגמן ותולעת שני כל מין וכו'. בפרק בא לו (דף עא:). ומה שכתב ועושה אותם כמין רמונים שלא פתחו פיהם ותולה אותם במעיל ומביא ע"ב זוגים ובהם ע"ב ענבלים הכל זהב ותולה בו וכו'. בס"פ המזבח מקדש (דף פח:): ת"ר מעיל כולו של תכלת היה שנאמר ויעש את מעיל האפוד כליל תכלת הא כיצד מביא תכלת וארגמן ותולעת שני שזורין ועושה אותם כמין רמונים שלא פתחו פיהן וכו' ומביא ע"ב זוגין שבהם ע"ב ענבלים ותולה בהם שלשים וששה בצד זה ול"ז בצד זה רבי דוסא אומר משום ר' יהודה ל"ז היו י"ח מצד זה וי"ח מצד זה ופסק רבינו כת"ק ופירש"י נראה בעיני דה"ג שוליו כיצד היה מביא וכו' דברמונים נאמרו ג' צבעים וכו'. ענבלין מה שתלוי בתוכן

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַשּׁוֹלִים אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים. וְעוֹשֶׂה אוֹתָן כְּמִין רְמוֹנִים
 שְׁלֹא פְתָחוּ פִיהֶן וְתוֹלָה אוֹתָן בַּמַּעִיל. וּמֵבִיא שְׁנַיִם
 וְשִׁבְעִים זוּגִים וּבָקָהּ שְׁנַיִם וְשִׁבְעִים עֲנֻבּוֹלִים הַפֵּל זֶה־ב
 וְתוֹלָה בּוֹ שְׁשָׂה וְשְׁלֹשִׁים בְּשׁוֹלֵי כֶּנֶף זֶה וְשְׁשָׂה וְשְׁלֹשִׁים
 בְּשׁוֹלֵי כֶּנֶף זֶה. וְהַזּוּג עִם הָעֲנֻבּוֹל הַתְּלוּי בֵּין שְׁנֵיהֶם
 כְּאַחַד נִקְרָא פְּעֻמוֹן עַד שֶׁיְהִיו שׁוֹלְיוֹ מְשַׁנֵּי צְדָדָיו פְּעֻמוֹן
 וְרְמוֹן פְּעֻמוֹן וְרְמוֹן׃

לקשקש ותולה בו אצל הרמון והוא פעמון כדכתיב פעמון ורמון ובתוך הרמונים דקרא
 לאו בתוך החלל קאמר אלא ביניהם פעמון אחד בין שני רמונים. מצד זה מלפניו ומלאחריו
 עכ"ל. וכן פירש"י עוד בפרשת תצוה והוא כדברי רבינו ושלא כדברי ראב"ע והרמב"ן
 ופשט לשון הברייתא משמע כפירוש רבינו ורש"י דקתני מביא ע"ב זגין שבהם ע"ב
 ענבולין ותולה בהן דאילו לפי הרמב"ן והראב"ד הרמונים היה תולה במעיל לא הזגין כי
 הם היו בתוך הרמונים לפי דבריהן: